

Світ дотисне?!

Влад КОСТРОВ

Судячи з останніх повідомлень із лінії фронту на Донбасі, крихке перемир'я постійно перебуває під загрозою зриву. Виконання Мінських угод давно перетворилося для агресора на фарс і можливість повсякчас провокувати ЗС України на дії у відповідь. Адже і самі російські інтервенти, і їхні маріонетки-бойовики поводяться дедалі зухваліше, практично щодня обстрілюючи позиції українських військових і мирне населення. До того ж із застосуванням заборонених видів важкого озброєння, 122-міліметрових артилерії й мінометів, РСЗВ «Град» і танків, а спостерігачі ОБСЄ цього дивним чином «не бачать».

Часто обстріли не мають жодного військового сенсу, крім наміру пограти на нервах, дестабілізувати обстановку й у такий спосіб нагадати про себе. Паралельно посилюється інформаційна війна, час від часу проросійські маріонетки в окупованих Донецьку й Луганську явно за вказівкою своїх господарів у Кремлі заявляють про намір наступати то на Маріуполь, то на Харків. Вірити на слово кремлівським призначенцям, які фактично представляють лише самих себе, не можна. Хоча все вказує на постійне нарощування противником своїх сил на тимчасово окупованій частині Донбасу й надання їм наступальної конфігурації.

Наразі всі незаконні збройні формування організації зведені у два армійські корпуси, по одному в «ДНР» і «ЛНР», і підпорядковуються єдиному командуванню на чолі з російськими генералами й офіцерами. Вони ведуть активну бойову підготовку зі стрільниною, до того ж демонстративно відпрацьовуючи наступальні дії із захоплення укріплених позицій і бої в міських умовах. А Москва постійно направляє на Донбас свої «гуманітарні» конвої, озброєння, боєприпаси й пально-мастильні матеріали.

При цьому імперський міністр закордонних справ С. Лавров традиційно бреше, лицемірно стверджуючи, що Росія не є стороною конфлікту. І його кремлівський начальник, як то кажуть, не моргнувши оком, під час останнього свого спілкування з народом укротре заявив, що російських військ на Донбасі немає (!). І що росіяни й українці – це, на його думку, один народ, і війни між ними немає й не буде.

Останнє особливо турбує з огляду на патологічну схильність головного кремлівського диктатора до всіляких таїнств, містики, дезінформації й навіть масштабної брехні. Казав же він, наприклад, у березні минулого року, що в захопленні Криму його війська не брали участі й їх там нібито взагалі не було. І це при тому, що весь світ знав правду. І ось – відвертість, як визнання провини... У Москві навіть пропагандистський фільм зняли й медалі вручили. А на святкуванні річниці нахабного російського аншлюсу біля стін Кремля поруч зі ще не зів'ялими квітами на місці загибелі Б. Немцова зомбована юрба скандувала, як мантру, нагадуючи, що було вкрадено, ким і коли: «Крим, Росія, весна!»...

Нині ситуація повторюється на Донбасі. Але ж існує відомий афоризм: «Хто раз збрехав, тому вже не повірять». А тим більше, якщо не раз. Іноді здається, що Путін і сам вірить у те, що каже, і свої дії співвідносить не з реальним, а якимось своїм паралельним світом, де перебуває він сам і його злодійкувате оточення. Адже світ дивиться на заяви головного кремлівського ляльковика інакше, з перспективою майбутнього відправлення його з товаришами до Гаазького трибуналу. Хоча й повільно, все йде до того.

Експерти-міжнародники в різних країнах ледь не щодня запитують себе: що він робитиме далі? Не дотримуватиметься ж Мінських угод насправді? Часу в нього немає, уже в липні це недотримання може вилитися в нові жорсткіші санкції ЄС і США. А оскільки московський диктатор їх не дотримуватиметься, то постає головне запитання: не дотримуватиметься де саме і яким чином?

Вестиме наступ? Якщо так, то де й коли? Якими силами і з якою метою? Ці запитання ставлять собі й іншим

військові й політики, дипломати, журналісти й експерти, як вітчизняні, так і закордонні. Та не все так просто. І з наступом також, адже багато в чому показна активність і зухвала нахабність сепаратистських ватажків щодо порушення режиму припинення вогню вказує на зворотне. Це той самий характерний для Кремля шантаж як України, так і оголошеного ворогом Росії всього Західного світу, насамперед США. Плюс звичні провокації й блеф. Головне для нього – тримати всіх у страху: і своїх, і чужих. Щоб перші – боялися, а другі – поважали. Звідси й показне миролюбство в комбінації з показним брязканням зброєю й грою на нервах. І несподіване «доречне» розсекречення військових розробок із демонстрацією на параді нових засобів знищення, створених фантазією вчених країни з психологією «обложеної фортеці». Недоведене і відверто «сире» для прийняття на озброєння все це «добро» спішно демонструється світу. Навіщо? Усе для того самого шантажу в ім'я горезвісного рейтингу всередині країни. Ми, мовляв, сильні, й нас чіпати не можна. А Крим – наш. А до 75 відсотків громадян РФ вважають, що Путін може першим почати ядерну війну.

І не важливо, що російські танки часто ламаються, глухнуть навіть на Красній площі, а нові ракети падають, не бажаючи летіти в заданому напрямку. Та й грошей на масштабне виробництво нових озброєнь у Путіна просто немає. Точніше, у нього особисто, може, і є, але воює він, звісно, не за свої, а за рахунок російського держбюджету. За кошти тих самих громадян, які так обожають свого головного «рейтингіста». Тільки не замінять росіянам цей самий рейтинг товари першої необхідності, що зникають із полиць магазинів. І тоді в звичайній російській родині холодильник, котрий стрімко порожніє, обов'язково переможе путінський зомболящик. Адже в брехні короткі ноги... І чи багато тоді знайдеться в цій величезній країні охочих помирати за рейтинг?

Але повернімося до обстановки в зоні АТО. На думку військових, незважаючи на те, що 40-тисячне угруповання інтервентів і бойовиків на Донбасі має величезну кількість техніки, озброєння й боєприпасів, для великої війни в Україні цього недостатньо. Навіть для наступу в межах одного лише Донбасу, не кажучи вже про якісь кидки на Харків, спробу пробити сухопутний коридор на Крим – про це путлеру можна тепер і зовсім забути. І коштів для відкритої війни в Україні мало, і часи вже не ті. А от до спроб відгризти то тут, то там уздовж лінії фронту по шматочкові української території він за наявності величезної кількості боєприпасів майже напевне звернеться. І заздалегідь готує до цього суспільну думку. У кремлівському лексиконі навіть передбачили спеціальні нові терміни: тактика «масляних плям» або «салаямі».

Або ще одна підказка, цього разу від самого імперського міністра оборони, колишнього очільника Міністерства надзвичайних ситуацій РФ і майстра з проведення «гуманітарних» конвоїв ще з часів конфлікту в Абхазії, а тепер уже «генерала армії» С. Шойгу. Начебто випадково він підкинув у ЗМІ заяву про можливість виходу бойовиків з-під контролю. Чи то виправдовуючи цим чистки російським спецназом у лавах маріонеток, чи то справді обережно підводячи думку під прийдешній і запланований «вихід з-під контролю» самих бойовиків. Нагадаємо, що формально на чолі цих незаконних

утворень Кремлем поставлені колишній водій Плотницький, колишній слюсар-електромеханік Захарченко, які змінили на цих «посадах» відкликаних у Москву громадян РФ. Як військовий в «ДНР» відомий ще рудобородий негідник і п'яниця «Моторола», колишній автомийник із Ростова, гопник, професійний убивця й уособлення «рускава міра». От ця компанія в потрібний момент за командою Кремля й «вийде з-під контролю».

За такого розвитку подій Росія матиме можливість дистанціюватися від того, що відбувається. Щоправда, з «правом» за потреби втрутитися в конфлікт, уводячи свої регулярні війська. Як це робиться, увесь світ бачив у серпні минулого року в районі Іловайська або в лютому цього в районі Дебальцевого. В обох випадках, тількино намічався помітний оперативно-тактичний успіх ЗС України, на її територію вводилися переважачі сили ЗС Росії й завдавали їм поразки. Щораз це мало наслідком принизливі для нас Мінські переговори й угоди.

Саме для цього в Ростовській області поблизу кордону з Україною зосереджене 50-тисячне угруповання ЗС Росії з усією належною технікою й озброєнням. Воно є основою для постачання угруповання на Донбасі всім необхідним, а також базовим районом зосередження військових частин, що відводяться з передової на відпочинок і ротацію. Сюди прибувають із усіх кінців країни відряджені «відпускники» у вигляді батальйонно-тактичних груп різних частин і родів військ, звідси ж вони після набуття бойового досвіду вертаються до місць постійної дислокації. Кількісної переваги над силами АТО в противника немає й не буде. Тож наразі казати про широкомасштабний наступ інтервентів навіть на Донбасі можуть лише вони самі.

Можна припустити, що ймовірною є спроба агресора все-таки реалізувати варіант із «виходом з-під контролю» разом із апробованою ним практикою повзучої експансії в умовах формального перемир'я, як це було в Дебальцевому. На жаль, це йому поки що сходить з рук, адже західні союзники у своєму бажанні умиротворити Москву сваритися з нею не мають наміру.

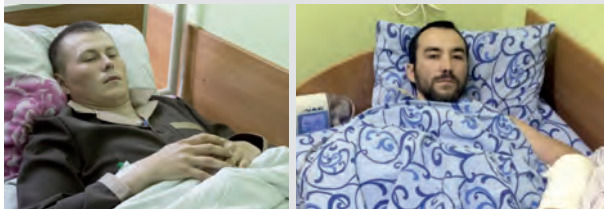
Але логіка розвитку подій указує на те, що військова складова в затіяній путлером війні стає другорядною, незважаючи на посилення обстрілів по всій лінії фронту, показу гру мускулами РФ, які слабшають, з демонстративними маневрами біля нашого кордону й навіть перекиданням на Донбас ракетних установок «Точка-У». Це гра на нервах і відволікання уваги.

Як справедливо зазначає відомий російський військовий історик М. Солонін, українці буквально зуміли домогтися дива, відстоявши в боях із агресором 98 відсотків своєї території, відродивши при цьому боєздатність армії. До того ж диво це відбулося, як то кажуть, «на ходу», в умовах тотальної корумпованості держапарату й проросійських настроїв частини суспільства й силових структур. Нині ЗС України навіть із усіма наявними недоліками істотно сильніші, ніж торік. Мало того, переозброєння, модернізація й навчання за участю західних інструкторів поступово перетворюють їх на реальний чинник, що виключає для агресора військове розв'язання кризи на Донбасі.

Однак головним жажіттям для «рейтингіста» є перспектива успішної європейської України під боком у феодально-немітої Росії. І найжахливішою зброєю проти кремлівського шантажиста може стати успішне проведення в Україні реформ, особливо в економіці. Тому він наразі усіма силами намагається перешкодити їм. На думку низки авторитетних експертів, агресор просто змінює тактику й основні зусилля скерував тепер на підрив нашої країни зсередини з одночасним продовженням локального військового шантажу на Донбасі. Підстави для такого припущення є. Передусім це збільшення закидань на нашу територію диверсійно-розвідувальних груп, підготовка яких ведеться на території РФ і в окупованому Криму.

Відпрацьований матеріал

16 травня бійці батальйону «Айдар» із 92-ї бригади затримали під час бою поблизу м. Щастя в Луганській області російських військових Олександра Александрова та Євгена Єрофєєва. Вони назвали себе діючими офіцерами армії РФ, проте офіційна російська влада відхрестилася від них, стверджуючи, що ті звільнилися зі служби ще в грудні минулого року. Обоє диверсантів доправлено для лікування в київський госпіталь. Їх заарештовано київським судом за підозрою в тероризмі. Вони не підпадають під процедуру обміну, бо не є «ополченцями».

«Учора, 16.05.15, спецназ РФ атакував із окупованого Луганська українське місто Щастя. Зі слів двох поранених полонених росіян із Самару (в/ч спецназу з м. Тольятті), доставлених у медслужбу батальйону «Айдар» і 59-го госпіталю, їх ввело в оману командування, яке повідомило, що «Айдар» виведений зі Щастя, покинув ТЕС, і вони хотіли подивитися, чи це так. Як завжди в таких випадках, російські диверсанти відмовлялися від застосування наркозу для операції. Бо, виявляється, в Росії їх інструктували, що медики-каратели виріжуть їм внутрішні органи. Про це, з їхніх слів, їх постійно попереджають батьки-командири. Один із офіцерів-окупантів навіть зажадав, аби йому оперували плече без наркозу. Стеріг свої нирки. І ми пішли назустріч побажанням терористичного трудячого. Другому російському диверсанту – Саші Александрову із «Самары-городка» наклали на перебіту стегнову кістку апарат зовнішньої фіксації». З цього повідомлення і трьох фото, опублікованих лікарем Григорієм Максимцем у соціальній мережі Facebook, і почалася гучна історія про ще двох «заблукалих».

Незабаром СБУ опублікувало відео допиту, під час якого самі поранені заявили про те, що є діючими контрактниками російської армії. Так, Александров назвав прізвища всіх членів їхньої групи, а також повідомив, що в Україну вони увійшли 26 березня в складі 2-го батальйону із 220 осіб.

У Кремлі вмиг відхрестилися від своїх спецназівців. Прес-секретар президента РФ Дмитро Песков, відповідаючи на запитання російських журналістів, чи повинна бути, з погляду адміністрації президента, проведена якась перевірка інформації щодо затримання російських військових, зазначив: «З точки зору адміністрації президента, не повинна. Це не тема адміністрації президента. В цьому разі запитання потрібно адресувати не до нас». І додав, що «жодних російських військових там не було й немає».

У Міноборони РФ заявили, що військові звільнилися в запас. Ту ж неправду про своїх близьких розповіли в інтерв'ю пропагандистським російським телеканалам і родичі. Дружина Александрова, яка служить із ним в одній частині й працює у відділі кадрів, збрехала, що чоловік з нового року не є контрактником, а про те, де він перебував останнім часом, вона геть нічого не знає. Батько Єрофєєва повторив таку саму легенду.

«Не знаю, служив ти, не служив... Але ти з Росії теж, земляки ж ми наче... Скажи, як так могло взагалі бути? Чому вони відмовляються від нас? Завдання ж було! А сюжет цей, ти казав, на телебаченні, там що взагалі?..

(Закінчення на 12-й стор.)

(Закінчення. Початок на 11-й стор.).

Дружина там є або тільки фотографія її? – стримуючи сльози й відвертаючись від камери, запитав у одного з російських журналістів, якому дозволили упевнитися в правдивості цієї історії, полонений Олександр Александров. – Ну, може, це просто тільки фотографія її?! Чому вона таке розповідає?! Ну чому?! Я ж присягав! Ми з нею разом, в одній частині...».

«Така ситуація, що всі приходили. ООН приходила, Червоний Хрест прийшов, ОБСЄ. Всі питали, як я, чи живий-здоровий, чи отримую лікування. Всі приходили, крім посольства. Розумію, що від мене відмовилися як від військовослужбовця. Але я поки що громадянин своєї країни. І хотів би побачити тут якогось представника посольства Росії, – заявив другий російський полонений Євген Єрофєєв. – Та кого завгодно – консульства, посольства! Усі були, крім них. Хрін з ним, що відмовилися як від військового, але я поки що громадянин. Поки що...». «Павле! Ви можете до них зайти й попросити відвідати мене?» – звернувся до журналіста Єрофєєв.

Після цих заяв один із російських дипломатів у Києві розповів, що в палату до заарештованих його нібито не пускає СБУ. «Ще раз хочу підкреслити, що немає жодних перешкод для відвідування цих громадян консульськими співробітниками Посольства РФ в Україні... Вони будуть допущені до заарештованих після узгодження російською стороною всіх процедурних питань із МЗС України», – прояснив 26 травня ситуацію радник Голови СБУ Маркіян Лубківський. Цього дня очікували, що дипломати нарешті відвідають своїх земляків. І це таки сталося. Без жодних коментарів.

«НАТО має великий обсяг інформації, яка доводить присутність військ РФ на Донбасі», – заявив цього ж дня Генсек НАТО Єнс Столтенберг в інтерв'ю російським журналістам. «Повторюю: можна не вірити нам, але інтерв'ю із сім'ями, із солдатами є у відкритому доступі», – додав він. «Але якщо люди не вірять нашій розвідці, нашим словам, вони можуть хоча б почитати ЗМІ, російські та іноземні», – підкреслив Генсек НАТО. «Сьогоднішня позиція Москви нагадує мені ситуацію, коли вона намагалася заперечувати, що скерувала війська до Криму. Перекинула туди військових без розпізнавальних знаків і стверджувала, що в Криму взагалі немає російських солдатів, – зауважив він. – І тільки коли анексувала Крим, визнала, що не обійшлося без прямої участі російської армії». І усі ми пам'ятаємо, як вихвалявся своїми кримськими «подвигами» власне сам президент РФ.

В ООН, НАТО, ЄС, Раді Європи наголошують: Росія повинна припинити підтримку сепаратистів. Світова спільнота має докази того, що російські військові інструктори навчають їх, Росія ж забезпечує зброєю, бойовим спорядженням і сучасною технікою, а головне – направляє своїх військових у контрольовані ними райони.

Яна ОСАДЧА.

Аналізуючи дані про завдання, котрі ставлять російські спецслужби своїй агентурі в Україні, важливо відзначити таке. З березня 2014 року ГРУ Генштабу ЗС РФ, наприклад, орієнтував своїх агентів і диверсантів насамперед на забезпечення можливих наступальних дій своєї армії на материковій частині України.

Перша така група на чолі з кадровим офіцером ГРУ Р. Філатовим знешкоджена СБУ в Херсонській області 12 березня 2014 року. Група займалася розвідкою розташування частин української ППО й встановленням поблизу них спеціальних інфрачервоних маяків-орієнтирів, призначених для наведення на ціль російської бойової авіації. На початку квітня в Херсонській області СБУ припинила діяльність уже цілої агентурної мережі ГРУ, що збирала таємну інформацію про дислокацію й склад частин ЗС України на адміністративному кордоні з АР Крим. Усе це відповідало планам російського військового вторгнення на той момент. Однак зі зміною обстановки не на користь агресора він активізував діяльність своїх спецслужб для розхитування українського суспільства зсередини.

Лише один факт. 20 березня 2015 року за діяльність, несумісну з його дипломатичним статусом, був оголошений персоналю нон-грата й виселений із країни радник посольства РФ в Україні О. Сапогов. Цей «дипломат» пропрацював у Києві трохи більше місяця й насправді був заступником начальника резидентури ГРУ Генштабу ЗС Росії в Україні. З лютого він за завданням свого керівництва координував проведення в Києві масштабної провокаційної акції так званого Всеукраїнського батальйонного братства зі спробою захоплення будівлі адміністрації Президента України. Через важливість заходу підполковник Сапогов навіть особисто перебував на місці подій, мабуть, для оперативної координації дій інших організаторів і учасників провокації.

Нагадаємо, що це переважно були військовослужбовці термінової служби та їхні родичі, які вимагали негайної (!) демобілізації. Чи не за кожною такою пропалаченою «протестною» акцією в Києві, Харкові, Дніпропетровську чи інших містах України сьогодні неважко побачити ту саму горезвісну «руку Москви».

Усе це вказує якщо не на зміну пріоритетів, то принаймні на зсув акцентів у гібридній війні Кремля проти України, на дестабілізацію й підлив нашої країни зсередини всіма можливими способами, включаючи організацію провокаційних акцій стосовно державних установ і окремих лідерів, терор і диверсії. Це підтверджують й останні масштабні вихити українськими контррозвідниками агентів, диверсійно-розвідувальних груп і навіть численних проросійських організацій, що діяли або намагалися діяти в Одесі, Харкові, Дніпропетровську й Миколаєві. Усі вони мали зброю, вибухівку, сучасні засоби зв'язку й були закинуті на нашу територію із завданням проведення розвідувально-підливної діяльності після проходження спеціальної підготовки в розвідувальних центрах ГРУ на території РФ і окупованого Криму.

Попри свої миролюбні заяви, Кремль зацікавлений у постійній можливості впливати на Україну через рану на Донбасі, яка кровоточить, і точно не зацікавлений у мирному розв'язанні конфлікту. На жаль, реальність сьогодні саме така й Україні доводиться розраховувати поки що тільки на свої сили.

Разом із тим у самого агресора, на щастя, справи йдуть далеко не за планом. Незважаючи на популярність «рейтингіста», економічна ситуація в довіреній йому державі з кожним днем погіршується. Криза, масовий відлив капіталу, міжнародні санкції, ізоляція й обвальне падіння цін на нафту невблаганно роблять свою справу, поступово перетворюючи агресивного, жадібно-го сусіда з грізного двоглавого орла на досить жалюгідну курку з двома головами, що дивляться в різні сторони. Блякне й імперська корона, одна на дві курячі голови. Обидві безуспішно шукають підтримку, але не знаходять ні на сході, ні на заході. Ніде їх тепер не жалують, кредитів не дають і не обіцяють. Світ дотисне.

